

2020. május 3.
Keresztyének az élet viharában
Egyházunk 129. éves évfordulója

Lekció: Máté 7:24-27

Textus: „*Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házát. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és nekirontottak annak a háznak, de nem dőlt össze, mert kősziklára volt alapozva.*” (Máté 7:24-25)

Kedves Testvéreim!

Sok évvel ezelőtt az egyik barátom meghívott egy keresztyén csendes hétvégére, amit a gyülekezetük szervezett. Egy keresztyén központban jöttünk össze itt Ohio államban. A csendes hétvége egyik tanításának a témája *Isten jósága* volt. Az alkalom végén elkezdtem beszélgetni a gyülekezetük egyik kedves presbiterével, akit az előző évi csendes hétvégén ismertem meg. Nagyon sokat fogyott azóta, hogy utoljára láttam és az arca is igen sápadt volt. Megkérdeztem, hogy mi történt vele. Elmondta, hogy az utolsó találkozásunk óta sok egészségügyi problémája volt. Jópár operáción ment keresztül. Azt is mondta, hogy a nehézségek és a komoly egészségügyi problémák ellenére az Istenben való hite erősödött. Megkérdeztem tőle: „*Hogyan tudtál erősödni a hitedben, amikor ennyi nehézségen mentél keresztül?*” Azt válaszolta, hogy amíg a kórházban volt sokszor dicsőítette az Urat és folyamatosan azt vallotta meg, hogy „*Isten jó, Isten jó, Isten jó.*” A szavai belevésődtek a gondolataimba és a szívembe.

Van úgy, hogy egyszer fenn vagyunk, másszor pedig lenn életünk során. Megtörténik, hogy próbára lesz téve a hitünk és csak a hitünk alapja fog megtartani minket. Sajnos pontosan igaz mindez a jelenre, hiszen hit- és emberpróbáló időszakban vagyunk, de igaz ez a múltra is.

Gyülekezetünk ma ünnepli megalapításának 129. évfordulóját. Ennyi évet csak úgy élhetett meg egyházunk, hogy a hit alapjait, a Biblia alapigazságait tartotta a legfontosabbnak. Továbbá a gyülekezet olyan lelkészeket, gondnokokat, presbitereket választott, akik kitartottak jóban-rosszban, akiket talán úgy emlegethetnénk, mint „*akikre nem volt méltó a világ.*” (Zsidók 11:38) Nekik, akik megélték az egyház örömeit és megharcolták a múlt nehézségeit köszönhetjük, hogy ma, ha most nem is együtt, de a szívünkben ünnepelhetünk, hálát adhatunk az elmúlt 129 évért.

Hogyan harcolták meg eleink a hit nemes harcát? Hogyan készülünk mi fel a nehézségekre? Ezekre a kérdésekre nem vagyok biztos, hogy bárki is kielégítő válasszal tudna szolgálni. Amit azonban teljes bizonyossággal állíthatok az, hogy az az Isten, akit dicsőítünk és akinek hálát adunk a világosságban, Ő ugyanaz az Isten, aki felé kinyújthatjuk a kezünket a sötétségben. Az Úr velünk van, életünknek ebben az időszakában is, amikor minden olyan bizonytalan és össze vagyunk zavarodva, amikor az emberi szintéren „vihar tombol.” Fiában, Jézusban ezt ígerte nekünk: „*Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” (Máté 28:20)

A mai igehirdetésben nézzük meg azt, hogy hogyan viszonyuljunk az élet viharaihoz. Úgy gondolom, hogy igen aktuális ez a téma. Hiszen „vihar tombol” körülöttünk. Sokak életét

nehézi meg vagy teszi tönkre ez a mostani járvány okozta helyzet. Mégis honnan meríthetünk erőt, reményt és kitartást? Mire, illetve kire nézzünk életünknek ebben a kihívásokkal teli időszakában?

Egyszer egy lelkipásztor egy illusztrációt használt az istentiszteleten. Vett egy fehér kartonlapot és egy nagy fekete pontot rajzolt a közepére. Ezt megmutatta a gyülekezetének és megkérdezte tőlük, hogy mit látnak. Az egyik gyülekezeti tag rögtön rávágta: „Egy fekete pontot.” *Úgy van* –válaszolt a lelkész. *Mi mást láttok még?* Teljes csend ült a templomban. „Nem láttok még valami mást a fekete ponton kívül?” –kérdezte. A gyülekezet kórusban felelte, hogy nem. „Igen meglepő” –vonta le a végkövetkeztetést a lelkész. „Nem vettétek észre a legfontosabbat, a nagy fehér kartonlapot.”

Ebben az életben oly sokszor elvonják a figyelmünket a fekete pontnyi csalódások, fájdalmas megtapasztalások, nehézségek. A mostani időszakban is, a legtöbben a járványra és az abból fakadó félelmükre figyelnek. Viszont mindeközben észre vesszük-e „a fehér kartonlapot”, a rengeteg jót és áldást, amit az Úr kezéből kaptunk? Például, hogy a család együtt lehet, hogy munkálkodhatunk a kapcsolatainkon, hogy figyelmesebbek lehetünk egymás iránt, hogy kreatív módon új utakat találhatunk arra, hogy a másik ember életét meggazdagítsuk. Mire koncentrálsz ebben az időszakban? Mire figyelsz? Az áldásokra, az új lehetőségekre, a jó dolgokra vagy a problémákra, a járványra, a félelmeidre?

A mai textusunkban azt találjuk, hogy Jézus egy történetet mond egy bölcs emberről, aki kösziklára építette a házát. Jött a vihar, de a ház erősen állt. Jézus azt mondta el a tanítványoknak, hogy mindenki életében vannak viharok. A ház pedig, amiről hallottunk azé az emberé volt, aki engedelmeskedett az igének, aki hűséges volt az Úrhoz, de aki még mindig a viharban volt. Van úgy, hogy az Úr Jézus lecsendesíti a vihart körülöttünk. Van azonban úgy is, hogy engedi a körülményeket tombolni, és közben a hívő embert csendesíti le, erősíti meg a hitében, és hálaadásra indítja.

Mindenki kerülhet olyan helyzetbe, ahol elbátortalanodik, meglankad a nehézségek, megpróbáltatások között. Még Pál apostol is elbátortalanodott a nehézségek miatt, amik Ázsiában érték. Teljesen kimerült és azt gondolta, hogy feladja az életét. Ezt írta: „...*mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben...*” (2Korinthus 1:9) Amikor jönnek a problémák –vagy már itt is vannak–, akkor ne önmagunkba vessük bizodalunkat, hogy majd képesek leszünk megváltoztatni minden tekintetben a körülményeinket, hanem az Úristenben legyen a hitünk, bizalmunk és reménységünk, mert Ő jó!

Ahogy küzdesz az élet dolgaival és jön a vihar akár a családban, a munkahelyen, az egészséggel, az anyagiakkal, a kocsiddal, a házaddal, ezzel a járvánnyal, akkor Isten mindezt tudja arra használni, hogy megváltoztassa a vágyaidat, a figyelmedet, azt amire igazán összpontosítanod kell. A megpróbáltatások lehetőséget adnak arra, hogy bebizonyítsd azt, hogy hiszel az Úr Jézus Krisztusban, és az életed meg sem inog, amikor azt a krisztusi erős alapra helyezed. Ámen.

Szeretettel Krisztusban:
Ft. dr. Krasznai Csaba
lelkipásztor